

[Fuglsang.]

såkaldte imperialistiske pennehelte — og det er ingenlunde de bedste børn — har i den grad taget det ærede medlem til deres barm, at man undertiden har følelsen af, at Information er blevet det ærede medlems partiorgan og Ekstrabladet i hvert fald lige så meget det ærede medlems organ som et radikalt organ. Og sådan noget er, som det ærede medlem antydede, ikke sket tilfældigt.

Nu prøver det ærede medlem hr. Aksel Larsen at forklare sit brud med sit gamle parti med trangen til at føre dansk politik, at danne et dansk parti. Jeg vil da gerne som et yngre medlem spørge: hvilken politik har det ærede medlem da ført i den første del af sin politiske tilværelse? Var det da ikke sandt, når han på møde efter møde, år efter år, hævdede, at Danmarks kommunistiske parti også for ham stod som et dansk parti? Jeg tør nemlig rolig hævde, at det ikke kan være uvidenhed, der dikterede det ærede medlem. Var det for det ærede medlem kun tomme ord, når han i 1938 i Odense sagde, at Danmarks kommunistiske parti er et dansk parti, og at der i dets politik ikke var noget, der stred mod Danmarks og mod den danske arbejderklasses interesser? Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem har tænkt, følt og handlet efter, men for mig og tusinder af ærlige kommunister var og er Danmarks kommunistiske parti et dansk parti. Hundreder af vore bedste og mest trofaste kammerater har uden at vakle, uden at tøve, holdt ud i fængsler og lejre, hundreder af vore bedste kammerater døde for dette parti i følelsen af, at det var den danske arbejderklasses socialistiske parti.

Jeg vil gerne her stille det spørgsmål: hvad er det, der får det ærede medlem til i sit 62. år og efter i 27 år at have repræsenteret kommunisterne i folketinget pludselig at vende hele sit hidtidige liv ryggen, pludselig at finde ud af, at hvad han hidtil har sagt og skrevet, skulle være urigtigt og usandt? Hvordan kan det ærede medlem selv tro, at hans nye synspunkter skulle være rigtige, eller at nogen andre i så vigtig en sag skulle lade sig overbevise af, at det ærede medlem nu pludselig begynder med lup at gennemsege og vende og dreje

citater fra Land og Folk og fra Folketingstidende?

Nej, det går ikke. Lad mig for det ærede medlem læse et lille digt, jeg ved det ærede medlem engang selv satte pris på, Rudolf Nielsens „Revolutionens Røst“:

„Giv mig de rene og ranke, de faste og stærke mænd,
de som har tålmod og vilje og aldrig i livet går hen
og sælger min store tanke, men kæmper til døden for den.

Giv mig de brændende hjerter, som aldrig giver tabt for tvivl,
som aldrig kan kues af mismod og trues af sorger til hvil,
men møder hver sejr, hvert nederlag med samme usårlige smil.“

I ét har det ærede medlem ret: der findes kun ét kommunistisk parti, kun ét parti, som kan føre dansk arbejderbevægelses socialistiske traditioner videre, og som samtidig er trofast mod den internationale arbejderbevægelses berømte ord: proletarer i alle lande — forener jer!

Vi går nu til valg, og der tales om, at vælgerne kun har ét valg: enten regeringen eller oppositionen. Ja men er det da ikke sådan i praksis, og har talerne i dag ikke vist det, at alle disse partier er enige om de fleste og om de principielt afgørende spørgsmål? Jo, sådan er det, og derfor er der kun ét valg for dem, der vil en ny politik i Danmark, indadtil som udadtil: at styrke det kommunistiske parti, det eneste kommunistiske parti, der er i Danmark.

Rosing: Jeg takker den højtærede minister for Grønland for hans forstående bemærkninger.

Det, der kalder mig op på talerstolen igen, er, at jeg finder bemærkningerne om fritidshjemmene langt fra tilfredsstillende, og jeg savner den rette forståelse af de faktiske forhold. Her er der tale om en akut situation i byerne, men ikke i samtlige bebyggelser i Grønland. Jeg er ikke uvidende om, at der for længe siden er lagt lokale planer om opførelse af møde- og forsamlingshuse i en række byer og udsteder, og at der findes en bestemmelse, der muliggør